

dog anser dette for nødvendigt, udvise en passende Kulance overfor Kunderne, saaledes at disse ikke med Grund føler sig brøstholdne ved, at de underkaster sig Ledelsens Afgørelse. Det er mit Ønske at arbejde for, at en saadan mere kulant Tankegang kan komme til at raade indenfor Statsbanerne. Jeg har ogsaa den Opfattelse, at man med god Villie i højere Grad vil kunne vinde Publikums Sympati ved at vise Imødekommen i Smaating og ved i højere Grad at lægge den hjælpssomme og velvillige Omsorg for Dagen, som Tjenestemændene i en saadan Virksomhed har rig Lejlighed til at udvise, som ikke koster noget videre, og hvormed man vinder en Paaskønnelse, som ogsaa ved Lejlighed, naar man ufrivillig maa forvolde Publikum Ulejlighed og Tidsspilde, kan komme til gode. Nu er der vel ingen, der er i Tvivl om, at en stor Del, ja største Delen af de Klager, der fremkommer i Bladene, i Virkeligheden er uberetigede. De bliver i øvrigt altid undersøgt, men hvis der viser sig ikke at være noget i Vejen, saa sker der selvfølgelig heller ikke noget, og saa faar Publikum ikke noget at vide om, at Besværingerne er urigtige, eller at Ulemperne af gode Grunde ikke lader sig rette. Nu er der jo nogle, der mener, at det vilde være bedre, om Pressen afholdt sig fra al den Kritik, men hvem tror paa Mulighed deraf? Det bliver dog vist bedre at forsøge, om det ikke skulde være muligt at komme i tilstrækkeligt godt Samarbejde med Pressen.

Statsbanedriftens Økonomi har været Genstand for megen Opmærksomhed fra Rigsdagens Side, og blandt andet har man ønsket at opnaa en rimelig Forrentning af de Kapitaler, der er anbragte i Statsbanerne. Hertil er nu at sige, at naar Rigsdagen og Regeringen i høj Grad har grebet ind i Statsbanernes Driftsforhold ved Fastsættelsen af Tjenestemændenes Antal og deres Lønninger, ved Fastsættelse af Taksterne og navnlig ved paa eget Initiativ at vedtage Anlæg af nye Linier, maa man erkende, at man i høj Grad frigør Generaldirektionen for Ansvar for Driftsresultatet og flytter dette over paa de bevillende og tilsynsførende Myndigheder. Men paa den anden Side er det jo heller ikke overdrevne Fordringer, man stiller til Forrentningen, og den Forventning, som man fra alle Sider har været tilbøjelig til at nære, at det burde kunne lykkes ved hensigtsmæssige Reformers at

opnaa en mere økonomisk Drift, er ogsaa efter min Opfattelse berettiget.

Der har efterhaanden dannet sig en ret stærk offentlig Mening imod Statsbanernes øverste Ledere. Med det Indblik, jeg hidtil har været i Stand til at forskaffe mig i Forholdene, er det blevet mig klart, at Generaldirektionen staar overfor en meget vanskelig Opgave. Den maa respektere den Organisationsform, som nu en Gang foreligger. De samme Fejl, som vi har set knytter sig til Baneafdelingens Organisation, gælder for de øvrige Afdelinger. Rapporter ind efter og Tryksager ud efter behersker det hele. Ved alt for mange og lange Traade dirigeres fra Hovedkontoret hele denne Skare af Tjenestemænd, hvis Ansvar fortoner sig op efter eller ned efter, aldrig hvilende paa en bestemt Mand, som kan sige til sig selv: Her er det mig, der har Ansvar, ikke Ansvar for, at en Ordre bliver fulgt, men Ansvar for, at det rigtige sker. Den Tid er aabenbart inde, da dette System maa erstattes af et nyt. En gennemgribende Reform af Statsbanernes hele Styrelse maa være vort Program i den nærmeste Tid. Man vilde handle uretfærdigt ved at fordømme Personerne paa Grundlag af det nuværende System. Man kunde maaske have ventet, at Initiativet til det nye kunde være kommet derfra, men det afgørende bliver dog, hvorledes denne Ledelse vil og kan stille sig overfor den Reform, som nu maa komme, og heraf maa ogsaa denne Ledelses Skæbne være afhængig.

Statsbaneudvalget af 1911 har, som det vil være Tinget bekendt, til Ministeriet afgivet en Betænkning angaaende Statsbanedriften. Naar denne Betænkning hidtil ikke er blevet offentliggjort, skyldes det en Aftale med Udvalgets Formand af Hensyn, som man formentlig vil anse for berettigede. Betænkningen indeholder nemlig et ganske betydeligt Materiale, paa Grundlag af hvilket Statsbaneudvalget har afgivet sine Forslag, men disse er dog ikke saa bestemte formulerede, at de uden videre kan forelægges Rigsdagen til Behandling. Dels bør de underkastes en Prøvelse i Ministeriet, som jo maa tage ansvarlig Stilling til dem, dels maa de yderligere udformes, og endelig maa man kende Generaldirektionens Stilling til dem. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Statsbaneudvalget, som vistnok ogsaa selv har Indtryk af at være trængt dybt ind i disse Forhold, er naaet til Resultater, som maa kunne anses